

O sukýnce s puntíky

To jsem se takhle probudila v noci, spíš nad ránem to bylo, ale ne zle, nějak hezky, bděle, pohodlně. Asi to bylo deštěm, na nových plastových parapetech zněly kapky mnohem jemněji než na oněch starých z oprýskaného plechu. Ten tichý noční déšť byl velmi příjemný, připadalo mi, jako by někdo něžně umýval tvář země, pošpiněnou od zimního času, stejně jako si stírají ženy růž z lící po vydařeném večírku.

Všechno se omývá a zalévá a ptáci za pootvřeným oknem oznamují světu, že jaro je tady, a já si říkám, že ráno napíšu nějaký hezký pozdrav na Zvířetník, a ať si každý vezme na sebe pro dnešek něco jarního, krásného, veselého. A hned jsem se v duchu začala probírat svou skříni a hledat pro sebe to něco ... něco ... Ale nenašla jsem, vůbec jsem nenašla nic správného, jen jednu vzpomínku, na sukýnku s puntíky vzpomínku.

To jsem byla docela malá, asi tři roky mi byly, a moje nejmladší teta, které tehdy bylo asi šestnáct, se mnou šla na maškarní ples. Byla jsem za muchomůrku, vážně, babička mi ušila nabíranou červenou sukýnku s bílými puntíky, a bílou halenku jsem měla, s nabíranými rukávky, a na hlavě slaměný klobouček, takové mívají pěstitelé rýže, ale nemívají ho potažený látkou s puntíky, jako jsem měla já. Tak to je i zachyceno na fotce, holčička s krátkými vlasy a sveřepým výrazem pod kloboučkem, a vedle na bobku moje krásná mladičká teta jako Jůlie s něžnými očima a vlnitými vlasy po ramena. Ta holčička ale je přes svůj výraz velmi šťastná, protože právě vyhrála taneční soutěž, úplně ze všech nejlíp totiž uměla letkis, který ji naučila její teta.

Páni! Tak on ten Fulghum má naprostou pravdu, úplně malí lidé umí opravdu všechno, tančit, zpívat, malovat, hrát divadlo.

I já jsem tedy kdysi uměla tančit, nějak přirozeně a volně, a nepočítala jsem doby, které stejně nepoznám. A zpívat jsem taky přece uměla, hezky jsem se vždycky uklonila, a vždycky mě někdo pochválil, zatleskal, ale nejen to, já jsem si zpívala pořád jen tak, když jsem dělala bábovky a tunely nebo uspávala medvídku Otíka.

Myslím, že už vím co mi chybí, co nutně potřebuju na tohle jaro a léto.

Takovou kolovou sukni s puntíky potřebuju, nemusí být zrovna červená s bílou, třeba naopak, nebo puntíky mohou být černé, to by mohlo být šik. Hlavně aby byla kolová, aby se mi krásně točila okolo nohou, až si někde v koutku budu zase zpívat a tančit.

A co potřebujete na jaro vy?

(Zvířetník na Neviditelném psu, 22.3.2007)

http://neviditelnypes.lidovky.cz/cloveciny-o-sukynce-s-puntiky-dks-/p_zviretnik.asp?c=A070321_150244_p_zviretnik_dru